

[Nathalie Lind]

gør vi dem i virkeligheden en bjørnetjeneste. Jeg mener, vi svigter dem ved ikke på et tidligere tidspunkt at gøre det klart for dem, at forbrydelse ikke betaler sig, og at det en dag ender med en ubetinget straf.

Hagen Hagensen (KF):

Denne forespørgselsdebat har jo sådan set fået et ret vidt omfang, idet den vel går på et aktstykke, der er fremsat i finansudvalget om visse forhold og en udvidelse af vores fængselskapacitet, men for så vidt, synes jeg, endnu mere på: hvad vil man prøve på at sætte i stedet for frihedsstraffe, og hvad vil man prøve på at gøre for at resocialisere dem, der har været idømt straffe?

Jeg vil da gerne begynde med at sige, at jeg finder, at det under alle forhold er bedre at forebygge end at helbrede. Man kan sige, at det er en floskel at komme med i denne forbindelse, men den har jo en baggrund i, at vi alle sammen har en forpligtelse til at søge, at forbrydelser og lovovertrædelser ikke begås. Det gælder hjem, det gælder skole, det gælder vore sociale organer, og det gælder vort politi. Hvis der er et samvirke mellem disse fire, har det jo i hvert fald indtil nu vist sig at have nogen effekt. Hvis vi prøver på at udbygge det, kan det jo være, at effekten deraf bliver meget større, således at vi søger at undgå, at kriminalitet breder sig.

Når det er sagt, vil jeg også gerne sige, at man må søge andre muligheder end frihedsstraf med fuld frihedsberøvelse fremmet. Der er i det, justitsministeren har sagt, en passage om, at også strafferammer og strafudmåling kommer ind i billedet. Der blev sagt noget i forbindelse med berigelsesforbrydelser, hvor jeg godt vil sige, at for mig står det nu stadig væk på den måde, at respekten for, hvad der er dit, og hvad der er mit, må være til stede, ligesom også respekten for den personlige frihed og fred må være til stede, og at vores strafferammer og vores strafudmåling må tilgodese disse forhold. Jeg har intet at indvende imod, at man i et rimeligt omfang benytter tiltalefrald, betingede domme, kombinationsdomme, og hvad dertil hører. Men jeg må også sige, at vi kan heller ikke gang på gang udsætte enhver egentlig sanktion over for dem, der har overtrådt vore love. I denne forbindelse vil jeg også sige, at spørgsmålet om den provelosladellesordning, vi

har, måske burde overvejes og for mig at se i den retning, at man afskaffede den og lod domstolene udmåle den straf, der skulle afsnes, uden at man havde det undertiden lidt mere tilfældige i, hvem der kan blive prøveløsladt, og hvem der ikke kan blive det. Det er langt de fleste, der bliver det. Men der er noget i dette, som ikke rigtig har den rette klang i mine øren. Jeg siger det kun til overvejelse, endelig stilling har jeg og min gruppe ikke taget hertil.

Jeg vil gerne være med til at overveje alternative former over for frihedsstraf. Jeg vil navnlig sige, at kortvarige frihedsstraffe for mig at se har en så ringe effekt i enhver henseende både for den dømte og for alle, det nu angår, at man må se at komme væk derfra. Men jeg må til gengæld også sige – og det strejfede jeg for – at der er visse lovovertrædelser, drab, grov vold, narko, som vi jo har drøftet tidligere her i dag, handel dermed, hvor det er nødvendigt for samfundet at isolere disse lovovertrædere, undertiden endda for en langvarig periode. Det sker ikke i ondskab over for dem, men det sker i forhold til den retsbevidsthed og den simple frygt for, hvad der kan blive følgen af at have dem ude.

Når alt dette er sagt, vil jeg gerne vende mig til de nye former, der skal drøftes, samfundstjeneste, weekend- og natfængsel, der vel også kan siges at være en form for fritidsfængsel, og også det forhold, man har været inde på, at man måske i visse forhold kunne nøjes med en tilmeldelsespligt med jævne mellemrum for at vide, hvad den pågældende nu var i færd med at gøre.

Samfundstjenesten er vel nok det, der kommer mest ind i billedet, og jeg synes, at det i alle forhold med det, vi drøfter, må være en straffesanktion, der kan passe til en række tilfælde. Formålet med straffesanktioner er at føre den dømte tilbage til samfundet, til et reelt og virkeligt samfundsliv. Hertil kræves hjælp og forståelse fra mange. Det gælder arbejdsplads, det gælder faglige organisationer, det gælder omgangskreds og meget andet. Der må vi prøve på at hjælpe med. Er straffen udstået, skal man også kunne være borger på ny.

Så er det sagt, at den fængselskapacitet, vi har, ikke er stor nok. Jeg holder for, at der må være fængselskapacitet i nødvendigt omfang, men også kun i nødvendigt omfang,